βίας, κύριε καθηγητά.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ.—Γιά δοκιμάστε... Θὰ σᾶς πνίξω!...

ΕΛΙΖΑ.—Περίεργο! Ἐσύ, Παῦλο, ποὺ ἔδινες κουράγιο στοὺς ἄλλους!...

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ.—Εἶνε γλυκειὰ ἡ ζωή. Κι' ὅταν παύουν οἱ πόνοι, εἶνε ἀκόμα πιὸ γλυκειά.

ΕΛΙΖΑ.—Μά, θὰ ζήσης, Παῦλο, θὰ ζήσης... Ἀφοῦ πρόκειται γιὰ μιὰ τόσο εὔκολη ἐγχείρηση. Καθὼς ἔλεγες, δὲν εἶνε παρὰ ἕνα χειρουργικὸ παιχνιδάκι.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ὅλα εἶνε ἕτοιμα. Οἱ χειροῦργοι περιμένουν. Εἶνε ἀσιόδοξοι, γιατὶ πιστεύουν στὰ λόγια τοῦ σοφοῦ μας καθηγητοῦ.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ.—Ἀφῆστε με λοιπόν, κακοῦργοι! Ἀφῆστε με... Θέλω νὰ ζήσω... Νὰ ζήσω...

ΕΛΙΖΑ.—Παραμιλάει.

Ο ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ, *(τρομερός, μὲ μάτια ἀγριεμμένα καὶ λαμπερά).*—Φύγετε!... Φύγετε μακρυά μου!... Τί θέλετε ἀπὸ μένα; Εἶστε ἡ ψυχὲς τῶν θυμάτων μου; Ζητᾶτε ἐκδίκησι; Χορτάστε λοιπόν, χορτάστε τὴν ἐκδίκησί σας... Πεθαίνω!... Θὰ μὲ σφάξουν, ὅπως ἔσφαξα κι' ἐγὼ τόσους καὶ τόσους!...

Η ΑΔΕΛΦΗ.—Ποτὲ δὲν παραμιλοῦσε ἔτσι.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Γρήγορα. Δὲν πρέπει νὰ χάνουμε καιρό. Ἀδελφή, καλέστε γρήγορα δυὸ νοσοκόμους.

(Ἡ ἀδελφὴ φεύγει).

ΕΛΙΖΑ.—Ἡ μορφίνη τὸν κάνει νὰ παραμιλάη καὶ νὰ φοβᾶται.

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Ἡ μορφίνη δέβαια...

(Ξαναγυρίζει ἡ ἀδελφὴ μὲ τοὺς δύο νοσοκόμους).

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Γρήγορα, μεταφέρετέ τον στὸ χειρουργεῖο. *(Οἱ νοσοκόμοι πλησιάζουν γιὰ νὰ σηκώσουν τὸν καθηγητὴ ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, ἐκεῖνος ὅμως ἀμύνεται ἀπελπισμένα).*

ΕΛΙΖΑ.—Μά, καλέ μου Παῦλε... Ἀγαπημένε μου, θάρρος... Θάρρος...

(Ὁ καθηγητὴς ἐξακολουθεῖ ν' ἀνθίσταται. Τέλος ἐπεμβαίνουν ὅλοι μαζύ, οἱ νοσοκόμοι, ὁ γιατρός, ἡ ἀδελφὴ καὶ ἡ Ἐλίζα, καὶ κατορθώνουν νὰ τὸν πάρουν ἀπ' τὸ κρεββάτι του καὶ νὰ τὸν μεταφέρουν στὸ χειρουργεῖο).

* * *

(Μετὰ μιὰ ὥρα. Στὸ δωματιο τοῦ ἀρρώστου. Ἡ Ἐλίζα κλαιει. Ἡ ἀδελφὴ προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήση. Ὁ γιατρὸς βηματίζει πάνω-κάτω νευρικά).

ΕΛΙΖΑ.—Πέθανε!... Ὁ ἀγαπημένος μου Παῦλος πέθανε!... Θεέ μου... Θεέ μου... Εἶνε τρομερό, εἶνε ἀπίστευτο!... Πῶς συνέβη αὐτό;... Νὰ πεθάνη ἀπὸ μιὰ ἐγχείρηση τόσο ἁπλῆ, ὅμως τὴν ἀποκαλοῦσε... Γιατί; Γιατί; Τί μυστήριο, Θεέ μου, τί μυστήριο!...

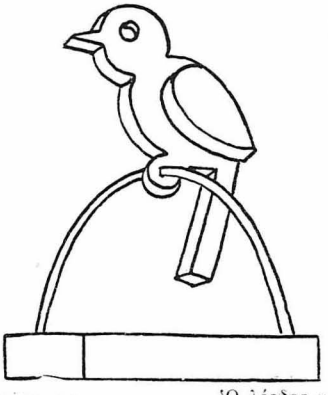

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΟΙΗΤΩΝ

Ο... ΧΑΛΙΝΟΣ ΤΗΣ ΜΟΥΣΗΣ

Παρουσιάστηκε κάποτε στὸν ποιητὴ Μαλέρμπ ἕνας νεαρὸς ποετάστρος καὶ τὸν παρακάλεσε νὰ τοῦ διαβάση μερικὰ χειρόγραφά του γιὰ νὰ τοῦ πῆ τὴ γνώμη του.

Ἄρχισε λοιπὸν νὰ τοῦ διαβάζη μὲ στόμφο ἕνα μακροσκελὲς καὶ ἀνόητο στιχούργημα.

Ὁ μεγάλος ποιητὴς τὸν ἀνεχόταν ὑπομονετικά, ἀλλὰ ὅταν ἄκουσε ἕνα στίχο τοῦ ποιήματος ποὺ ἔλεγε: «*Ἔτσι χολίνωσα τη Μοῦσα!...*», δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ πειὰ καὶ ἄρπαξε ἀπότομα τὰ χειρόγραφα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ στιχοπλόκου.

—Τί κάνετε ἐκεῖ; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος.

—Θὰ σοῦ γράψω τὴ γνώμη μου. Κατάλαβα περὶ τίνος πρόκειται.

Κι' ἔγραψε στὸ περιθώριο τὰ ἑξῆς:

Ζητᾶς στὴ Μοῦσα, φίλε μου, νὰ βαλης χαλινάρι,
ἐνῶ χρειάζεται κεντρὶ τὸ ὀκνό σου τὸ μυαλό!..
Τὰ χαλινάρια γίνηκαν νὰ τὰ φοροῦν γαϊδάροι
καὶ μόνο ἐσὺ ἀ χ α λ ί ν ω τ ο ς μοῦ κόπιασες ἐδῶ!»

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΤΟΥ ΛΕΟΠΑΡΝΤΙ

—Ὁ θάνατος δὲν εἶνε πρᾶγμα κακό. Ἀπολυτρώνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τοὺς πόνους καὶ, ἀφαιρῶντας του τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, τὸν λυτρώνει συγχρόνως καὶ ἀπὸ τὶς ἐπιθυμίες.

—Μόνον τὰ γηρατεῖα εἶνε μέγιστο κακό, γιατὶ συνοδεύονται ἀπ' ὅλους τοὺς πόνους καὶ ἀφίνοντας ἀνέπαφες τὶς ἐπιθυμίες τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ καταστρέφει κάθε δυνατότητα πραγματοποιήσεως τῶν ἐπιθυμιῶν αὐτοῦ. Κι' ὅμως οἱ ἄνθρωποι φοβοῦνται τὸν θάνατο κι' εὐχονται νὰ ζήσουν, ἔστω καὶ γέροι.

—Ὑπάρχουν αἰῶνες, ποὺ ἀξιοῦν νὰ μεταρρυθμίσουν τὶς ἐπιστῆμες καὶ τὶς τέχνες, μόνον καὶ μόνον ἐπειδὴ εἶνε ἀνίκανοι νὰ δημιουργήσουν κάτι δικό τους.

—Πρόσεγγίζει κανεὶς τὴν τελειότητα ὅταν ἀποφασίσει ν' αὐτοκτονήση. Ὅταν πραγματοποιηθεῖ ἡ αὐτοχειρία, τότε δὲν ὑπάρχει πιστε, οὔτε κόσμος, οὔτε τελειότης γιὰ τὸν αὐτόχειρα.

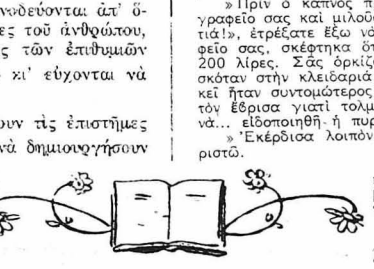

ΑΓΓΛΙΚΕΣ ΙΔΙΟΤΡΟΠΙΕΣ

ΠΩΣ ΚΛΕΒΟΝΤΑΙ 200 ΛΙΡΕΣ

(Τὸ... πείραμα τοῦ λόρδου Ἔδανς).

Ὁ γνωστὸς γιὰ τὴν ἐκκεντρικότητά του λόρδος Ἔδανς, εἶχε χτίσει κατὰ τὸ 1860 στὸ περιώνυμο προάστειο τοῦ Λονδίνου Μπράϊτον, μιὰ μεγαλοπρεπῆ ἔπαυλι.

—Εἶνε ἀπολύτως ἀσφαλῆς ἀπὸ τοὺς κλέφτες; ἐρώτησε τὸν ἀρχιτέκτονα, ὅταν ἐγκατεστάθη στὴ νέα του κατοικία.

—Ὅταν ἡ ἐξώθυρα εἶνε καλὰ κλεισμένη καὶ τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος κλειστά, ἀναμφιβόλως, ἀπάντησε ὁ ἀρχιτέκτων γελῶντας.

Τὸ γέλιο ὅμως ἐκεῖνο ἐξηρέθισε τὸν λόρδο καὶ τὸν ἔκαμε νὰ ὑποπτευθῆ πολλά. Γι' αὐτὸ ἐκάλεσε τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τὸν ὁποῖον εἶχε στενὴ φιλία, καὶ τοῦ ἀπέτεινε τὴν ἴδια ἐρώτησι.

—Ἀναμφιβόλως, ἐὰν ἡ μεγάλη ἐξώθυρα εἶνε κλεισμένη καὶ τὰ παράθυρα τοῦ κάτω πατώματος δὲν εἶνε ἀνοιχτά, τοῦ ἀπάντησε κι' ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐν τούτοις καὶ ἡ αὐθεντικὴ αὐτὴ γνώμη τοῦ ἀστυνομικοῦ, δὲν καθησύχασε τὸν λόρδο, ὁ ὁποῖος ἄρχισε τώρα νὰ ζητάη νὰ βρῆ ἕναν τρόπο γιὰ νὰ δοκιμάση ὁ ἴδιος τὴν ἀσφάλεια τῆς βίλλας του, μέσα στὴν ὁποία εἶχε τὸ χρηματοκιβώτιό του παραγεμισμένο ἀπὸ θησαυρούς.

Ὕστερα λοιπὸν ἀπὸ λίγες μέρες ἀδημοσιεύετο σὲ μιὰ ἐφημερίδα τοῦ Μπράϊτον ἡ ἑξῆς δήλωσις τοῦ Ἔδανς:

«*Ἐπιθυμῶν νὰ δοκιμάσω κατὰ πόσον ἡ ἐπαυλί μου εἶνε ἀσφαλὴς ἀπὸ τοὺς διαρρήκτας, ἔβαλα στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου, τὸ ὁποῖο βρίσκεται στὴν ἀριστερὰ πτέρυγα τοῦ πρώτου πατώματος, τὸ ποσὸν τῶν διακοσίων λιρῶν. Ὁ κλέφτης ποὺ θὰ μπορεσῃ, χωρὶς νὰ συλληφθῆ, νὰ γίνῃ κύριος τοῦ ποσοῦ αὐτοῦ, μπορεῖ νὰ τὸ κρατήσῃ, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ ἀνακοινώσῃ λεπτομερῶς στὸν ἰδιοκτήτη τῆς ἐπαύλεως, πῶς κατώρθωσε νὰ κλέψῃ τὰ χρήματα αὐτά. Δὲν θὰ ληφθῆ κανένα μέτρον, οὔτε πρὸς καταδίωξιν τοῦ κλέπτου, οὔτε πρὸς ἐπιστροφὴν τῶν χρημάτων. Ἂν τυχὸν ὁ κλέφτης συλληφθεῖ ἐπ' αὐτοφώρῳ, ὀφείλει πάλιν νὰ δηλώσῃ μὲ ποιὸν τρόπο ἐσκόπευε νὰ διαπράξῃ τὴν κλοπή, καὶ θὰ ἀφεθῆ ἐλεύθερος. Λ ό ρ δ ο ς Ἔ δ α ν ς*».

Ἐπέρασε μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα, ἀλλὰ ὁ... ἀναμενόμενος κλέφτης δὲν παρουσιαζόταν.

Μιὰ μέρα ὅμως, ἐνῶ ὁ λόρδος Ἔδανς καθόταν στὸ γραφεῖο του ἕνας ὑπηρέτης του, τοῦ παρουσίασε ἕνα νέο, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ τὸν προσλάβη ὡς ἀμαξᾶ.

Σ' ὅλες τὶς ἐρωτήσεις τοῦ Ἔδανς ὁ νέος ἀμαξηλάτης ἀπαντοῦσε ἀμέσως καὶ μὲ πεποίθησι κι' ὁ λόρδος ἀποφάσισε νὰ τὸν κρατήσῃ. Ὅταν ὅμως μίλησαν καὶ γιὰ τὸν μισθό, ὁ λόρδος εἶδε ὅτι ἡ ἀπαιτήσεις τοῦ νέου ἀμαξηλάτου ἦσαν ὑπερβολικές. Ἔξαφνα, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀντήχησαν σ' ὅλο τὸ σπίτι κραυγὲς ἀπελπισίας:

—Φωτιά! Φωτιά!...

Ὁ λόρδος κι' ὁ ἄγνωστος, διακόπτοντας τὴ συζήτησί τους, ὥρμησαν πρὸς τὴν πόρτα. Ὁ ξένος, θέλοντας νὰ βγῆ πρῶτος, σκόνταψε στὸ κατῶφλι κι' ἔπεσε φαρδὺς-πλατὺς κάτω, ἐνῶ ὁ λόρδος πέρασε ἀπὸ πάνω του καὶ ἐξηφανίσθη στὸ διάδρομο. Ἐκεῖ βρέθηκε περικυκλωμένος ἀπὸ πυκνὸ καπνό, μπόρεσε ὅμως καὶ πέρασε, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του καὶ τραβῶντας ἔξαλλος νὰ δῆ ποῦ εἶχε πιάσει φωτιά.

Συγχρόνως διέταξε νὰ κουβαλήσουν γρήγορα νερό, μὲ τὸ ὁποῖο κατώρθωσαν σύντομα νὰ σβύσουν τὴ φωτιὰ ποὺ εἶχε πιάσει σὲ μιὰ γωνία τοῦ δωματίου ἀναμονῆς, ἀνάβοντάς το μὲ τὸ τσιγάρο μου.

»Πρὶν ὁ καπνὸς προφτάσει νὰ γεμίση τὴν αἴθουσα, ἐγὼ βρισκόμουν στὸ γραφεῖο σας καὶ μιλοῦσα μαζύ σας. Ὅταν ἀκούστηκαν ἡ φωνές: «Φωτιά! Φωτιά!», ἐτρέξατε ἔξω νὰ δῆτε τί συμβαίνει. Μένοντας ἔτσι μόνος μου στὸ γραφεῖο σας, σκέφτηκα ὅτι ἤταν καιρὸς νὰ ἐλαφρώσω τὸ συρτάρι σας ἀπὸ τὶς 200 λίρες. Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι δὲν μεταχειρίστηκα ἀντικλείδι. Τὸ κλειδὶ βρισκόταν στὴν κλειδαριά του. Ὕστερα ἐπῆδησα ἀπὸ τὸ παράθυρο, γιατὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἤταν συντομώτερος ὁ δρόμος. Ὁ κηπουρός σας μὲ σταμάτησε, ἀλλὰ ἐγὼ τὸν ἔβρισα γιατὶ τολμοῦσε νὰ μὲ σταματήση, τὴ στιγμὴ ποὺ ἤταν τόση βία νὰ... εἰδοποιηθῆ ἡ πυροσβεστικὴ ὑπηρεσία.

»Ἐκέρδισα λοιπὸν ἐντίμως τὶς 200 λίρες. Σᾶς χαιρετῶ καὶ σᾶς εὐχαριστῶ. Ν ό ε λ».

«Υ.Γ.—Ξέχασα νὰ σᾶς γράψω ὅτι μὲ τὰ λεφτὰ αὐτὰ κατώρθωσα ν' ἀνοίξω ἕνα μικρὸ μπάρ, ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ βγάζω τὸ ψωμί μου. Περάστε καμμιὰ μέρα νὰ σᾶς τρατάρω». Ὁ Ἴ δ ι ο ς.

Ἔτσι ἔμαθε ὁ λόρδος Ἔδανς πῶς κλέβονται 200 λίρες ἀπὸ ἕνα συρτάρι.